

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **Železářny – Annahütte, spol. s r. o.**, se sídlem Dolní 100, Prostějov, zastoupená Mgr. Soňou Bernardovou, advokátkou se sídlem Koliště 55, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **PharmDr. L. J.**, zastoupená Mgr. Lukášem Míšou, advokátem se sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2017, čj. MMR-29379/2016-83/2061, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 23. 7. 2019, čj. 65 A 21/2018-72,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal k Nejvyššímu správnímu soudu blanketní kasační stížnost, již brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále „krajský soud“). Tímto rozsudkem krajský soud vyhověl žalobkyni a zrušil v záhlaví uvedené rozhodnutí stěžovatele. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále správní orgán I. stupně) ze dne 27. 5. 2016, čj. KUOK 41988/2016, kterým správní orgán I. stupně rozhodoval o existenci právního vztahu založeného veřejnoprávní smlouvou uzavřenou 17. 3. 2015 mezi Magistrátem města Prostějov a osobou zúčastněnou na řízení.

[2] Současně s podáním kasační stížnosti požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku. Odůvodnil jej tím, že krajský soud napadené rozhodnutí zrušil „z ryze *formálních důvodů*, bez ohledu na jeho věcnou správnost či nesprávnost, kterou se [...] nijak nezabýval.“

[3] Stěžovatel následně v zákonné lhůtě doplnil kasační stížnost o její důvody, k návrhu na přiznání odkladného účinku však nic neuvedl.

[4] Žalobkyně k uvedenému návrhu soudu sdělila, že k přiznání odkladného účinku nevidí důvod, přičemž jej nepodává ani stěžovatel. Netvrdí, jaké následky v případě jeho nepřiznání hrozí, a nijak je neprokazuje. Samotný návrh je, stejně jako kasační stížnost,

návrhem blanketním, a nenaplnňuje zákonné požadavky na přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

[5] Přestože stěžovatel v doplnění kasační stížnosti žádné další odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku neuvedl, tento návrh byl uplatněn, a proto přistoupil Nejvyšší správní soud z důvodu zachování právní jistoty účastníků řízení k rozhodnutí o tomto návrhu. Dospěl přitom k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nejsou splněny.

[6] Nejdříve je třeba poukázat na mimořádnou povahu odkladného účinku. Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) platí, že kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, čímž prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem případně zrušeno. Jak již dříve vyslovil Nejvyšší správní soud (srov. např. usnesení ze dne 11. 10. 2018, čj. 2 Afs 304/2018), není obecně vyloučeno, aby byl odkladný účinek kasační stížnosti přiznán i v situaci, kdy se v procesním postavení stěžovatele (a tedy i navrhovatele) ocitá žalovaný správní orgán. Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být podle § 73 odst. 2 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.) v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. V témže usnesení Nejvyšší správní soud rovněž vyslovil, že „[v] určitých výjimečných situacích, jejichž materiální podmínky definuje soudní řád správní právě v ustanovení § 73 odst. 2 in fine s. ř. s., je nutno ‚zmrazit‘ stav věcí v době ‚před‘ napadeným rozhodnutím, protože pokud by mělo být vykonáno a následně bylo v rámci soudního přezkumu shledáno nezákonným a zrušeno či byla vyslovena jeho nicotnost, vrátit stav věcí do podoby ‚před‘ tímto nezákonným či nicotným rozhodnutím by bylo nemožné nebo neúměrně obtížné. Proto je nutné v těchto situacích po dobu trvání přezkumného soudního řízení výkon či případně jiné právní následky napadeného rozhodnutí pozastavit, protože v opačném případě by samotné přezkumné řízení soudní ztratilo podstatnou část svého základního smyslu, jímž je nepochybně bránit tomu, aby právní poměry osob byly upraveny či ovlivněny nezákonnými rozhodnutími.“

[7] Stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil toliko tvrzením, že napadené rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno z formálních důvodů, nikoliv pro posouzení jeho věcné nesprávnosti. To však nemůže být pro přiznání odkladného účinku v žádném případě dostatečné. Stěžovatel především nijak netvrdil, že by mu v případě výkonu rozsudku krajského soudu zrušujícího napadené rozhodnutí vznikla újma, která by byla nepoměrně větší, než jaká může vzniknout jiným osobám v případě přiznání odkladného účinku. Zcela zjevně tedy není dána již první z podmínek, jejichž splnění je pro přiznání odkladného účinku nezbytné. V tomto smyslu tedy lze souhlasit s žalobkyní, že stěžovatel neunesl břemeno tvrzení a důkazní ve vztahu k danému návrhu, které je s takovým procesním úkonem spojeno. Z již konstatované judikatury správních soudů, jež by měla být stěžovateli jakožto ústřednímu správnímu úřadu známa, jednoznačně plyne požadavek, aby navrhovatel žádající přiznání odkladného účinku tvrdil a doložil (srov.

např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32, či ze dne 23. 1. 2014, čj. 6 Ads 99/2013-11). Stěžovatel tak ovšem neučinil.

[8] Zbývá doplnit, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku je rozhodnutím dočasné povahy a nelze z něj jakkoli předjímat budoucí meritorní rozhodnutí o podané kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. října 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu